

патрулна верига се клатятъ силуетитѣ на бомбиеритѣ. Никакъвъ шумъ, никакво „ура“. Контра-атаката ще се извърши безъ вѣкъ и сигнали.

Командирътъ на дружината майоръ Марковъ, предъ своитѣ юнаци и съ безстрашието си поддържа куража имъ. Нѣколко разноцвѣтни ракети се извиватъ надъ веригитѣ, затрещаватъ мини и картечници. Обсипвани отъ тоя огънь, чичовцитѣ не спиратъ своето движение. Две отъ канаритѣ отново сж въ наши ржце — южната само още остава незаета. А ето че мъгливѣ се раздигаха и последнитѣ сърби, останали въ лѣво отъ втората канара, съ пушки и бомби бидоха принудени да избѣгатъ назадъ.

Адътъ на Каймакчаланъ

А върхътъ Каймакчаланъ отдень-надень ставаше по-страшенъ, все по-често почна да се огъва той подъ ударитѣ на фугаситѣ и минитѣ. Сърбитѣ прииждаха, увеличаваха се, сякашъ никнѣха. Никнѣха съ часове и неприятелскитѣ батареи около него. И отъ 18 септемврий той се превърна въ арена на кървави боеве и страшни трѣсъци, необходити отъ въображението и неподаващи се на описание. Мини, снаряди, картечници и бомби — всичко това бѣше подхванало оная многоезична и страхотна музика на разрушението и смъртта, подъ напѣва на която сливенци съ изумително себеотрицание достойно гинѣха и, извивайки за сетенъ пжтъ погледъ къмъ родината, сякашъ искаха да кажатъ :

„За тебъ, мила Българіо!“...

На 18 септемврий сърбитѣ бѣха решени на всѣка цена да станатъ господари на върха. И къмъ 3 часътъ следъ пладне неприятелскиятъ огънь се превърна на барабаненъ. Фугаси и мини, мини и фугаси безредно отъ разни посоки ваятъ по окопи, входи и тилъ. Много отъ тѣхъ попадатъ и въ самитѣ прикрития, разриватъ, рушатъ, изхвърлятъ цѣли гейзери димъ и прѣстъ и превръщатъ сждбоносния връхъ на адъ. Телефоннитѣ жици сж скжсани на десетки мѣста и тѣхното възстановяване е немислимо. А телената мрежа предъ окопитѣ е разхвърляна и раздробена. Замлъкнаха и нашитѣ картечници.

Едничка достойно, на самия връхъ, бди още будна и незамлъкнала батареята на капитанъ Сотировъ. Обсипвана съ мини и снаряди, тя дебне неприятеля и му нанася грозни поражения. Раненъ и съ превързана глава, капитанътъ стои на своя постъ до изчерпване на последни сили.

Момчетата изъ окопитѣ просто се топятъ въ тази огнена лава. Ротитѣ редѣятъ, намаляватъ. Началниците — тѣхъ отдавна вече ги нѣма: едни геройски склопили очи съ замръзналъ повикъ на уста: „Ни педя назадъ“; други, тежко ранени, сж въ невъзможностъ да действуватъ.

Моментъ критически. Ето че и сърбитѣ се понисатъ въ атака, като силно напиратъ въ лѣво. Положението тамъ става безизходно. И въ това време командирътъ на полка, схва-